

Nagyapó a pesti nagytemplomban

Irta: Móra Ferenc

No, aki nagyapót ismeri, az bizonyosan megcsóválja most a fejét:

— Nagyapó a pesti nagytemplomban? Nem lehet az igaz. Hát akkor ki integet most a kis piros zászlóval a robogó gőzösnek: Ohó, vasparipa, hova olyan sebesen?

Az volt a baj éppen, hogy nagyapó ezt kérdezte a gőzöstől. Az meg azt pöfögte vissza, hogy: Bu-da-pest-re, Bu-da-pest-re.

De még ez se lett volna olyan nagy baj, mert a gőzösnek mindig ez volt a szavajárása, csakhogy nagyapó máskor meg se hallotta. Nyilván most se hallotta volna meg, ha egy virágszemű kislány ki nem mosolyog rá a gőzös ablakából. De még a fehér kendőjét is meglobogtatta, mintha csak nagyapót akarná vele csalogatni:

— Nagyapó, te is gyere már egyszer Budapestre!

Az lett biz abból, hogy nagyapó harmadnapra kebelébe dugta a kis piros zászlót, egy kicsit letappogta a port a csizmájáról, azzal beállított a pákai állomásfőnök úrhoz:

— Alássan kérem, főnök úr, tessék nekem háromnapos szabadságot adni.

A főnök úr ámulatában kikapta a szivart a szájából, aztán a tüzes végét szippantotta be:

— Ejnye, a fátyolát neki! Hát ezt is meg kellett érni? Vagy nem kend az öreg Madár Pál pályaoúr?

— Én vagyok az, igenis.

— Aztán mire kellene kendnek az a sok szabadság, öregem?

Nagyapó szégyenlősen szegte le a fejét és hol az egyik lábára állt, hol a másikra:

— Nem bírom már ki, hogy meg ne nézzem a pesti unokámat...

Olyan reszkető hangon mondta ezt nagyapó, hogy a főnök úrnak is egyszerre a szemébe ment tőle a füst: ki is adta menten a nagy szabadságot Madár Pál pályaoúrnek. Csak éppen annyit mondott még hozzá:

— Csak aztán ne nagyon mutogassa kend azt a szép fehér szakállát azon a Pesten, mert még majd ott fogják érte bírónak. Mi lesz

akkor a pákai gőzössel? Úgy hozzászokott az már negyven esztendő óta a kend szavához, hogy a máséra tán már meg se találná az utat.

Bizony, nagyapónak is egyre ez motoszkált a fejében még akkor is, mikor kicsinosította magát a nagy útra. Hiszen szép az a szép ünneplő gúnya a piros hajtókával, vadonatúj a kék sapka is, de lám, már a tulajdon vonata se akarja benne megismerni! Olyan kedvetlenül köhög, tüsszög, mintha csak azt akarná neki mondani:

— Bizony, nem szép tőled, öreg pajtás, hogy így magamra hagysz egy pesti kisbaba kedvéért!

Szégyen, nem szégyen, de bizony bocsánatkérő-formán simogatta meg nagyapó a mozdony érhomlokát, ahogy a vasútról leszállt:

— Ne haragudj no, hiszen visszajövök!

A gőzös vidám fűtőszóval felelt s már a fehér füstjén is látszott, hogy megbékült.

Meg ám, mert meglátta a piros szemével a pesti állomáson Madár Magdikát. Aki pedig arra ránéz, annak minden bűbánatát el kell felejtieni.

Lám, nagyapó is elfelejtette az övét. Egész nap eszébe se jutott a gőzöse, pedig egész nap vasutat kellett neki játszani Magdikával a szép szőnyeges szobában. S bizony nagyapó még olyant is mert mondani este, mikor Magdika elaludt a nagy fehér szuszóka alatt:

— Jaj, gyerekeim, de csak jó ezen a Pesten! A mennyországba se mennék el belőle!

— Hát még ha a sok budapesti csodát meglátja, édes apám! — neveit a fia. — Reggeltől estig nézhetjük azt holnap, még se érjük végét.

No bizony nagyapó hamar végét érte. Jött-ment, ahová vezették, megcsodálta, amit megmutattak neki, de utóljára mégis csak azt mondta:

— Ne vezessetek már engem sehova se, lelkeim! Idegen nekem minden ebben a ti várostokban. Nem látok én itt semmi ismerőst, hiszen itt nincs már tán pulikutya se.

— Nagyapó, — mosolygott Magdika, — én pedig elvezettelek volna valahova, ahol jó ismerősöd lakik.

— Kicsoda, édes mézem? — simogatta nagyapó a bütykös ujjaiival a Magdika aranyhaját.

— Hát a jó Istenke, — magyarázta nagy komolyan a csöppség. — Annak van ám csak szép háza Budapesten.

No erre nagyapó is szívesen ráállt. Az ám, a pesti nagytemplomba csakugyan jó lesz elballagni. A jó Isten bizonyosan szívesen fogadja, különösen, ha olyan szép kis angyal vezetí hozzá, mint Magdika.

Klpp-kopp, kipp-kopp, — jaj, még a csizma is milyen idegenül kopog ezen a pesti uccán! Nini, csakugyan milyen fényes palotában lakik itt a jó Isten! Bizony, nagyapó be se merne lépni a küszöbén, ha Magdika nem húzná maga után vidám csicsergéssel:

— Ne félj, nagyapó! Erre csak, nagyapó!

Mikor azonban meglátja nagyapó belül is a nagy házat, a selyem lógókat, az aranyos köszönteket, a nagy írott képeket, a virágos oltárokat, akkor megnyugszik egy kicsit. Csakugyan van itt ismerős is. Az az Isten szem ott a napsugarak közt, az csakugyan egészen olyan, mint amelyik a pákai kápolnában vigyáz a világra.

Hanem aztán egy kis hiba történt. Öreg nagyapó, mi türés-tagadás, úgy elfáradt szegény a sok jövésben-menésben, hogy elaludt a pesti nagy templomban.

— Csing-ling-ling, csing-ling-ling! — csendült meg hirtelen az oltárnál egy ezüstsavú csengő. Nagyapó pedig hirtelen fölemelte a karját, mintha piros zászlócskát szorongatna benne és harsányan belekiáltott a csöndbe: — Szentkút, Csengele, Kistelek, Dorozsma, Szeged felé beszállani! Jobbra a második vágány!

— Nagyapó, — riasztotta föl ijedten a csöppség, — mit csinál, nagyapó? Hiszen nem a pákai állomás ez, hanem a pesti nagytemplom.

Nagyapó elszégyelte magát és alázatosan sompolygott ki a pesti nagytemplomból, vissza nem nézve az Isten világaért. A csöppség azonban látta, hogy a napocska, amelyikből az istenszem néz, bearanyozza a nagyapó fehér haját és az angyalok csókot dobálnak felé a virágos oltárokról.